

ΕΙΡΗΝΗ - ΑΠΑΥΓΑΣΜΑ ΣΟΦΙΑΣ

Στον τρόπο και στο έρεβος, στο χάος της αβύσσου
είσαι το νάμα της ζωής, του ήλιου το φιλί
στο γνόφο της παντερημιάς, το φως που σου ομιλεί
στο ζόφο της κολάσεως, πουλί του παραδείσου·
απ' τον Θεό οι καρποί σου· φωτός φεγγοβολή.

Χωρίς εσέ, δεν κελαηδούν στα κλώνια τα αηδόνια
κι ο φλοίσβος δεν ακούγεται στον έρημο γιαλό
παντού απλωμένη καταχνιά, τοπίο πού 'ν' θολό
τα σκιάζει όλα, τα πονά, ο αχός απ' τα κανόνια·
φεύγουν τα χελιδόνια· το φως είν' σιωπηλό.

Σαν έρθεις μέσα στη νυχτιά, ως ιλασμός του χρόνου
βαθύψυχη σταλαγματιά, μια 'χτίδα του φωτός
θε νά 'σαι συ ο πλοηγός, του ήλιου ο μαστός
πεντάλευκη μαρμαρυγή μες στις ριπές του πόνου·
κοιτάσματα οξυγόνου· της πλάσης κιβωτός.

Μ' αν η καλόηχη σιωπή του πόλεμου σιωπήσει
μες στις εκρήξεις των βομβών, των ήχων των πυρών
την ομορφιά θα σβήσουμε με μνήματα νεκρών
το μέλλον, αν αφήσουμε, να κυβερνούν τα μίση·
το τέλος δε θ' αργήσει· τί ημών, τί των «εχθρών»!

Γι' αυτό, ευχή μου είσαι εσύ, φτερώνεις τα όνειρά μου
ελπίδα με το άγανο, αργασμένη, της ψυχής
σε τρέφω με την ευωδιά της θείας προσευχής
είσαι στο λίκνο της ψυχής, νότα του πενταγράμμου·
ας γίνεις η σκιά μου· με φως να γαλουχείς.

Μ' αλλοίμονο· ο λόγος μας δεν είν' πάντα πηγαίος
μόν' είν' ανύπαρκτος, πλαστός, θολά ελκυστικός·
δεν βγαίνει μέσα απ' την ψυχή, μα είναι δανεικός
με υποκρισία κελαηδεί, επίπλαστος, λαθραίος·
κι ας μας καλεί το χρέος· παιδ' είναι της σαρκός.

Έτσι, σκαρώνουνε γιορτές, μεθάνε με τραγούδια
που όλα εσέ, αστέρι μου, επίπλαστα υμνούν
και μόλις πάψει η γιορτή, αμέσως σε ξεχνούν
με μίσος άλλους πολεμούν, σαν νά 'ν' ζωής τα φλούδια
πάνε και τα λουλούδια· κι εσέ δολοφονούν.

Αν, όμως, μέσα στην ψυχή σταλάξει η παιδεία
αγάπη, ήθος κι αρετή, βαθιά να ριζωθούν
φίλους να κάνουμ' όχι εχθρούς - τα άνθη τότε ανθούν·
δεν θά 'ν' παιδιά στα μνήματα, θα είναι στα θρανία
αυτό έχει αξία· βαθιά να μορφωθούν.

Αυτό είσαι, ειρήνη μου, στων ιδεών την πόλη
η αγάπη και ο σεβασμός στο θαύμα της ζωής
με τον παλμό του σύμπαντος, της θεϊκής πνοής
των ισχυρών η δύναμη να γίνετ' ανθοβόλι·
παράδεισου περβόλι· παντού· και όπου γης.

Μονάχα τέτοιο απαύγασμα σοφίας, αν μας δένει,
και ψυχικό εκτόπισμα αν έχουμε αρκετό
η εσώτερη παιδεία μας θα είν' το φυλακτό
κι ο λόγος του πολιτισμού στη σκέψη θα βαθαίνει·
στο φως γιατ' είν' λουσμένη, με βήμα συνετό.

9/4/2023

Ιωάννης Παναγάκος

*Πρώτο Βραβείο στον 13^ο Παγκόσμιο Λογοτεχνικό και Καλλιτεχνικό Διαγωνισμό του
Ε.Π.Ο.Κ. (2022-23).*